

✿ DE STER. ✿

Half-Maandelijch Tijdschrift van de Heiligen
der Laatste Dagen.

(OPGERICHT IN 1896.)

Uw woord is eene lamp voor mijnen voet, en een licht voor mijn pad. Ik heb gezworen en zal het bevestigen, dat ik onderhouden zal de rechten Uwer gerechtigheid.

DAVID.

No. 9.

1 Mei 1912.

17de Jaargang.

REDEVOERING,

gehouden door Pres. JOSEPH F. SMITH, op de April-Conferentie
laatstleden, in den Tabernakel, te Salt Lake City.

(Vrij vertaald).

Voor de rest van mijn leven is het Evangelie het eenige doelwit. Het is de innerlijke ziel daarvan geweest van af den tijd van mijne kindsheid. Van af den beginne ben ik verbonden geweest aan het zendingswerk. In heel de wereld bestaat er niets grootscher dan de zaak der waarheid, en ik geloof met heel mijn hart dat wij inderdaad die zaak der waarheid dienen, en dat het waarheid en geen dwaling is wat hersteld is in deze dagen.

Het is mij eene bron van vreugde te weten dat het niet de beginselen zijn waarin wij gelooven, die onze vijanden aanleiding geven om zich openlijk tegen ons te kanten. Als regel geldt dat de tegenstand door ons ondervonden zijn oorzaak vind in valsche veronderstellingen. In plaats dat onze leerstellingen worden aangevallen door onze vijanden, vallen ze ons daarentegen aan met, — en beschuldigen ze ons van dingen die door ons nimmer zijn gedaan. Ze kunnen trouwens ook niet volstandig blijven ontkennen de openbaringen van God en de beginselen daarvan, alsmede dat God Almachtig thans even goed in staat is om Zijnen wil aan de kinderen der menschen bekend te maken dan Hij ooit te voren was. Nogmaals, waar onze vijanden ons trachten te bestrijden, is het hoofdzakelijk aangaande de valsche veronderstellingen die er omtrent ons worden gemaakt. Zij zelve zijn

echter verantwoordelijk voor het beweren dat er in dezen tijd geen openbaring meer bestaat. Wij blijven het bestaan er van volhouden en houden vast dat Hij zich namelijk aan het menschdom in deze dagen heeft bekend gemaakt.

En nemen wij de onderscheidene dingen in oogenschouw welke vervolging en tegenstand op de kerk hebben gebracht, dan ontdekken wij dat in werkelijkheid het niet deze dingen zijn waarom wij zijn aangevallen, maar dat daarentegen de veronderstelde beginselen enkel eene samenstelling zijn van onze vijandenontwerpers zelve, in plaats van ons werkelijk geloof. Men beschuldigt ons dingen te doen die in tegenstrijd zijn met onzen godsdienst. Men wijt ons bijvoorbeeld dat wij slecht van karakter zijn, ons afzonderen en tegenstand bieden aan onze regeering alsmede dat wij tegenstanders zijn van goede wetten. Werkelijk men beschuldigt ons zelfs moordenaars te zijn en overspelers. Men verwringt en verdraaid wat wij inderdaad in ons programma hebben geschreven, en daarna gaat men voort om zich tegen ons in het harnas te begeven.

Welnu, als de wereld verlangt ons tegen te staan omdat wij gelooven dat de beginselen van het Evangelie aan ons zijn openbaard in deze dagen en dat wij ons inspannen om dezelve na te leven, het is niet aan ons om hen daarom te haten. Ik persoonlijk kan geen fout vinden met mijnen vijand omdat hij mij beschuldigt van te gelooven in de bediening van Joseph den Profeet, of in geloof, bekeering, en andere dingen van gelijk karakter. Maar wanneer men mij beschuldigd van alleen maar voor te geven te gelooven in deze dingen, dan plaatst men mij in een valsch daglicht, en ik heb het recht om ieder daarvoor ter verantwoording te roepen.

Wij allen hebben ons ingespannen om de waarheid over de aarde te prediken en de menschen te brengen tot een beter leven, en als onze tegeestanders ons hierom weerstand bieden, dan heb ik medelijden met hen. Maar zooals ik zeide het is niet daarom, maar veeleer voor wat wij niet hebben gedaan, en wij niet recht en goed achten om te doen.

De kerk is nimmer beter georganiseerd geweest. Er is minstens zooveel eenheid in de kerk als er ooit te voren was. Ik geloof niet dat er in het verleden ooit een tijd was, dat de Heiligen beter doordrongen waren van de dingen behorende tot hun godsdienst, en dat ze meer geloof hadden in de leerstellingen van hun religie.

Eveneens ik geloof niet dat er in onze geschiedenis ooit een tijd is geweest dat de autoriteiten der kerk, zoowel de generale als wel de locale, meer vereenigd waren. Wij hebben geen enkele

reden om te klagen, nog om in twijfel te verkeeren. Het geestelijk standpunt van de Heiligen is even goed en groot als te eeniger tijd of waar ergens. Wij zijn beschuldigd geworden van ons geestelijk standpunt te verliezen, en dit is zoo onwaar als maar iets kan wezen. Laat mij zeggen tot hen die deze beschuldiging maken, dat geen enkele onzer leden die in volle vereeniging met de kerk staat, niet de gave des Heiligen Geestes heeft ontvangen onder de handen van hen die hiervoor de bevoegdheid bezaten. Waar ter wereld vindt men eene gemeenschap die hetzelfde van zich zelf kan zeggen? Zoo ver dan, dat de kerk haar geestelijk standpunt, wat ze op een gegeven oogenblik bezat, heeft verloren, is het waar, namelijk beschouwd in dat licht, dat ze deze gaven des geestes tracht te vermeederen en daardoor op een ander en grooter standpunt geraakt. De gave des Geestes behoort aan ieder lid van de kerk in het bijzonder. Het is een voorrecht aan een ieder lid gegeven om het recht te hebben openbaringen te ontvangen voor ieders persoonlijke leiding. Ik kan daarom zonder vrees of overdrijving zeggen, dat geen enkele kerk ter wereld een zoo hoog geestelijk standpunt inneemt als de onze. De kerk is beschuldigd geworden als zoude zij van de godsdienst eene handelszaak maken. Ook is er niet een sprankje van waarheid in deze aantijging. Geen enkele grond is aan te wijzen voor dezen laster. Het is waar, wij gelooven en brengen in practijk het beginsel van het betalen van tienden. Het volk draagt vrijwillig bij in overeenstemming met hun vermogen in de geldelijke verzorging van de kerk. De ambtenaren derzelve dwingen echter niemand dezen regel te gehoorzamen. Het is eene geheel vrijwillige zaak. Ik persoonlijk heb eveneens het recht te zeggen dat het geheel aan mijzelve ligt, of ik mijn tiende wil betalen of niet. Natuurlijk echter, om getrouw te wezen aan de kerk, betaal ik mijne tienden, en doe dat geheel gelijk als ik tracht iedere andere wet te onderhouden, als daar zijn: bekeering en vele andere meer. Maar, omreden deze tienden worden betaald bij een bijzonder aangewezen lichaam, — in dit geval de leiders der kerk, — daarom noemt men dat handel. Wij hebben even veel recht om het rondgaan der offerschalen in andere kerken, het in toepassing van handelsbelangen te noemen, dan dat men ons tienden-systeem met dien naam bestempelt.

Ik zeg daarom nogmaals, dat het is niet datgene wat wij in werkelijkheid doen, maar waarvan men ons beschuldigt, dat wij doen, wat het grondwerk formeert van den tegenstand tegenover ons.

Wij zijn een biddend volk, die er in gelooven om te trachten nader tot den Heer te leven. Het is slechts redelijk om te gelooven van iemand die van zichzelf getuigt wederomgeboren te zijn,

en den Heiligen Geest ontvangen te hebben, dat die zou trachten nader tot den Heer te leven dan iemand anders.

Hij die den Geest des Heeren in zich bezit, kan beter weten wanneer en waarom hij een zondaar is dan die dezen geest niet beweert te bezitten. Hij weet beter hoe hij den Heer moet naderen en hoe Hem welgevallig te leven. Als wij bidden, dan bidden wij niet om gehoord te worden, maar dan bidden wij om de dingen die wij van noode hebben. Hebben wij een zekere voorraad voedsel voorhanden, alsmede de verzekering dat wij dat voor een redelijken tijd zullen houden, dan gaan wij niet telkens doelloos herhalen: „Geef ons heden ons dagelijksch brood”. Wij danken Hem voor den voorraad van voedsel, en bidden liever voor de andere dingen die wij eveneens van noode hebben. Wij bidden met verstand en geloof.

Ik herzeg daarom, dat de wereld ons beschuldigt met verwijten die gegrondvest zijn niet op dingen die wij inderdaad doen, maar daarentegen op die dingen die wij niet doen. Het spreekt van zelve dat er ook goede mensen in de wereld zijn, menschen die even trouw zijn aan datgene wat zij gelooven als wij zijn aan hetgene wat wij gelooven, maar dezulken zullen geenszins het loon verliezen voor de goede daden door hen gedaan

Ik geloof in de Heiligen der Laatste Dagen even zeker als ik in God geloof. Wij weten, dat er sommige personen als lidmaten zich in de kerk bevinden die verkeerd doen en verkeerd gaan, maar de overgrootste meerderheid van hen zijn goede mannen en vrouwen. Ik weet dat en ben mij bewust van de waarheid ervan. Ik weet niet alles, maar wat ik weet, daarvan ben ik verzekerd. Ik weet dat het beginsel van geloof in God, in Christus en in den Heiligen geest een waar beginsel is. Ik weet eveneens dat bekeering een waar beginsel is. Ik weet dat het beginsel van doop door onderdompeling voor de vergiffenis der zonden een waar beginsel is. Ik weet het een waar beginsel te zijn om ons zelve rein te bewaren. Ik weet het waarheid te zijn, dat men niet zoude stelen, niet zou liegen en geen overspel zou bedrijven. Ik weet dat het priesterschap wat wij hebben ontvangen door den profeet Joseph een waar en noodzakelijk priesterschap is in de regeering der kerk. Ik weet alle deze dingen en ben er mij in elk opzicht geheel van bewust dat ik ze weet. Ook weet ik dat het God zelve is geweest die Zijne kerk op de aarde heeft georganiseerd, en dat wanneer de Heer verkiest eene verandering te maken in de kerk of in de samenstelling daarvan hij dit zelve doet, en dat op zulk eene wijze, dat het volk het weten zal, in plaats van dat Hij maar den een of andere, de eerste de beste roept om die verandering aan te brengen.

Moge de Heer u zegenen. Mijn hart is vervuld met zegeningen voor de Heiligen der Laatste Dagen. Moge Hij u zegenen met den geest om getrouw te wezen, om waar en edelmoedig te zijn, om te leven op zulk een wijze, dat als uwe vijanden ondernemen om u tegenstand te bieden, het moge zijn omreden datgene wat ge niet doet en niet om datgene wat ge wel doet.

HET ZINKEN VAN DE TITANIC.

Wat op dit oogenblik alle gemoederen alhier in beweging brengt is eene dier groote rampen die af en toe zich voor doen, en waarvan wij ons somtijds verwonderd afvragen, waartoe is dit of waartoe is dat, en welke bedoelingen heeft Vader in den Hemel daarmede. Niet noodig is het nader te omschrijven, welk ongeluk wij hier bedoelen. Nog ternauwernoods was het trotsche zeekasteel het ruime sop ingegaan, — haar levenselement — of de Marconitelegraaf, eveneens het wonder der twintigste eeuw, seint naar alle oorden het bericht dat er van de Titanic met haar duizental van schepelingen en passagiers, zoo goed als niets is overgebleven. We lazen de hartroerendste tooneelen afgespeeld onder de opvarenden en naverteld door de enkele ooggetuigen die in de ijselijke paniek er het leven afbrachten. Diep medelijden gevoelen wij met de achterblijvende geliefden van hen die op zoo droeve wijze hun graf in de golven vonden. Teekenen der tijden zeggen wij dikwijls, maar eene zóó trotsche boot, — een wereld op zichzelf als 't ware, te zien zinken als was het een ternauwernood opgemerkt roeiboortje, is het niet om het hart van vrees te voelen beven, en om een oogenblik stil te staan bij de rampen die hand over hand langzaam maar zeker in toenemende mate over het aardrijk gaan alsof ze wilden zeggen: de tijd spoedt, de boomen ontluiken, het gras wordt groen en de zomer naakt. Figuurlijk gesproken weliswaar, maar door Christus op zoo onrustbarende wijze duidelijk uiteen gelijnd.

CONFERENTIE-AANKONDIGING.

De Luiksche Conferentie zal worden gehouden als volgt. Op Zondag 12 Mei, vergadering te Luik. Dinsdag 14 Mei te Brussel, en op Zondag 19 Mei te Lille (Rijssel) Frankrijk. Alle belangstellenden en vrienden zijn hartelijk uitgenoodigd.

ONS WERK OP DE VERJAARDAG DER KERK.

Zaterdag en Zondag 6 en 7 April j.l. waren heerlijke dagen door heel de zending in Nederland en België. Deze dagen waren toegewijd aan de drie grootste gebeurtenissen in de geschiedenissen der wereld. 1912 jaar geleden, was het dat Jezus Christus den Zaligmaker, geboren werd in de wereld. — Volgens overlevering — 1879 jaar geleden, verrees dezelfde Jezus uit het graf, en 82 jaar geleden richtte Hij Zijne kerk voor de laatste maal op onder de kinderen der menschen.

De Ouderlingen in het veld, besloten deze gebeurtenissen te herdenken op een eenigzins bijzondere wijze. Zaterdag den 6den was het onder ons een dag van werk. Iedere zendeling had zich voorgenomen om op zijn minst 100 propaganda brochures te verkoopen, en op elke andere wijze gedurende dezen dag getuigenis te geven van het groote werk wat opnieuw was opgericht.

Zondag was het de dag om den Heere te prijzen en te loven, met gezang en toespraken in de onderscheidene huizen des gebeds.

Velen der zendelingen, en in het bijzonder zij die nog maar pas waren aangekomen zagen er tegen op om op zijn minst 100 boekjes te verkoopen, maar de vreugde die zij ondervonden aan het eind van hunne taak, de blijdschap die afstraalde van hun gelaat als ze hunne ondervindingen vertelden, het kan niet worden omschreven. Menigeen zei dat deze dag boven alle andere dagen de beste was die zij tot dusver in het zendingsveld nog hadden doorgebracht.

In Luik (België) was deze dag alsmede ter zijde gezet om eene doopdienst te houden, welker doop geschiede in de overschoone badplaats dier stad. Eene dicht opeengedrongen schare had zich aan den waterkant verzameld om te luisteren naar de getuigenissen van de ouderlingen en om ooggetuigen te zijn van de plechtigheid. Ook Leeuwarden werd op dezen dag eene doopsbediening gehouden. Gedurende den dag werden er zes nieuwe leden gedoopt, — juist het aantal der eerste leden van de kerk bij de oprichting derzelve.

De vergaderingen in alle de 26 vertakkingen kenmerkten zich door bijzondere diensten, en in de meeste gemeenten werd schoone muziek, speciaal bestudeerd, — ten gehoor gebracht. Te Luik, deed het koor onder de leiding van de gebroeders Reed uit Ogden, — Earl als directeur, en Lionel als organist — uitstekend werk. Eveneens werden nog bijzondere muzieknummers gegeven door de Reeds, alsmede door Herschel Pearson, en onderscheiden kwartetten werden gezongen door eene aldaar samengestelde vierstem.

Het koor te Rotterdam was onder de leiding van J. B. Castleton, met Thomas Brown als organist alsmede op zijn allerbest.

De vergaderingen in alle de vertakkingen waren goed bezocht, en de toespraken indrukwekkend.

Eene speciale bijzonderheid die diepen indruk verwekte had plaats in den Haag. Bij het einde van den dienst, kwam een oude heer met grijze haren, en wiens lichaam ten grave neigde, — een onderzoeker en vriend, naar voren een Boek van Mormon omhoog houdende, wat hij juist had geeindigd te lezen, — en zeide: „Zoo waar als God leeft, dit boek is de waarheid. Is het niet waar, dan is er ook geen God!” Gezegd op de wijze als waarop het werd gedaan, was deze korte getuigenis van zeer indrukwekkenden aard.

De ouderlingen in het veld zijn allen beziel met een goeden geest, en het werk spoed op aangename wijze vooruit. Wij zijn altijd verblijd om van uit de onderscheiden plaatsen uw nieuws te vernemen, en danken de zendelingen en de leden voor het toezenden van een en ander iedere week.

Uw weltoegenegen, ROSCOE W. EARDLEY.

MIJMERING.

Hier ver vandaan, in Nederland (vanwaar ik herwaarts kwam) is ergens aan den overrand van 't IJ, bij Amsterdam, het plekje waar ik heb gevonden vergiffenis van zonden. Hoe eer ik het, dat stukje grond, in mijn herinnering! alwaar ik met Gods dienstknecht stond toen hij mij doopen ging daar in den nacht, in 't koele water — een nederig kwaad-verlater. Ik weet het wel: 't is niet het oord, dat maakt den doop van kracht, maar of 't bevel van 's Heeren Woord nauwkeurig wordt betracht; dat is de vraag die 't zwaarst moet wegen bij 't zoeken naar een zegen. Maar toch verlang ik immer meer naar 't oord zoo dierbaar mij. Steeds sterker drang zegt telkens weer: „Bezoek nog eens het IJ alwaar begon het nieuwe leven, in Christus u gegeven.” 'k Heb 't nooit verklapt — maar gun me één vraag; hebt gij uzelf misschien wel eens betrapt, dat gij wel graag herhaling hadt gezien van uw doop, om te beginnen, nog eens, met sterker zinnen?

Welnu! dan weet gij 't evengoed of beter nog dan ik; hoe licht vergeet zich 't jong gemoed in zorgloos oogenblik. Want was de zondeschuld vergeven, de neiging was gebleven. Elk menschenkind is eerst onsterk, heel klein en teer en schriel. En zoo begint in Christus' Kerk de nieuwgeboren ziel: ook die zal licht, wij weten 't allen, bij 't leeren loopen vallen; maar richt zich dan weer op, gestaald door strijd en hindernis! 't Is niet de man die nimmer faalt, die 't allerkrachtigst is! Niet-falers zijn vaak niet-beproevers, de grootste hulpbehoefers. Niet dat ik ben voor vallen, neen! noch falen preek of leer, want ik erken: voor

menigeen is geen van twee een eer! Maar nimmer leeren schaatsenrijden zij die het ijs vermijden. Het heeft geen zin, een tweeden doop, behalve voor de doën; een nieuw begin, met vaster hoop, lijkt echter soms zoo schoon, dat men het bijna zou verlangen om sterker aan te vangen.

„Maar dommer taal vernam ik niet”, klinkt 't wellicht uit uw mond. „Het Avondmaal des Heeren biedt vernieuwing van 't verbond, aan 't watergraf met God gesloten, aan al Zijn gunstgenooten”. Gij hebt gelijk! Ik geef het toe. 'k Dank God voor 't Avondmaal! En 't blijve een blijk steeds dat ik doe Gods wil, ofschoon ik faal dien zóó volkomen na te leven als Hij heeft aangegeven. En tòch — die plek daar aan het IJ... ik hoop haar weer te zien. Is 't een gebrck, een fout in mij? een dwaze gril misschien? Hoe 't zij — ik zal geen poging wagen, dat droombeeld te verjagen. Betreed ik haar, de plek die ik als doopeling betrad, dan werp ik daar een langen blik — een zielsblik — over 't pad, ootmoedig en vol heilverlangen door mij daar aangevangen. 'k Verwacht een stil en rein genot van 't overdenken daar, hoe ik den wil en 't woord van God betracht heb jaar op jaar, in zwakheid wel, maar winnend krachten bij 't nederig betrachten.

Wat schonk de Heer mij sedert veel op geestelijk gebied! Hoe andere leer de rede streel', bij de onze haalt die niet! Ze is enkel rede, licht en klaarheid, de goddelijke waarheid! Ik heb gewerkt in 't Huis van God, den Tempel, fier en schoon, 't Heeft mij versterkt, verbeterd 't lot — geloof ik — van de doën (al kon ik zelf daarvan niets merken) voor wie ik daar mocht werken. Om nog veel meer is Zions grond mijn liefste grond op aard; 't land waar weleer mijn wiegje stond, is niet zóó veel mij waard. Dan — boeit mij 't land met timpeltinnen, ook blijf ik Holland minnen. Schoon Utah's beemd en berg mij bindt, mijn hart aan Zion hangt, wie vindt het vreemd dat Holland's kind naar Holland's grond verlangt, te meer nu hij het woord des Heeren daar tot zijn heil mocht leeren.

Neen! waar ik ging, of waar ik kwam, hoe ver van de Amstelstad, mijn harte hing aan Amsterdam — mijn tweede bakermat. Ik wil er heen, en God daar prijzen voor Zijne gunstbewijzen. En als ik niet mijn voet daar zet, dan had ik toch de vreugd die 't leven biedt als men zich met een blijde hoop verheugt: een hoop, die, als een boom des levens, geeft moed en krachten tevens. 't Maakt geen verschil voor mij hoe ver 't bezoek ligt in 't verschiet: als God het wil, dan kom ik er eer hier mijn tijd vervliet. Zoo niet — tòch hoop ik na te leven mijn woord bij 't IJ gegeven.

Salt Lake City, Utah.

FRANK I. KOOYMAN.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
ROSCOE W. EARDLEY.

Assistent:
B. TIEMERSMA.

VERZOEKING.

Ook hier wederom een woord met zeer schrikbarende beteekenis. Geld beproeving, (zie Hoofdartikel Ster 15 April), als middel in de hand des Heeren om het geloof te toetsen en zoo noodig op doelmatige wijze te versterken, verzoeking daarentegen is menigmaal in de handen van Satan het middel om af te doen wijken van den eenmaal ingeslagen weg. Beproeft de Heer het geloof om de sterkte daarvan aan den tand te voelen, ook de Satan door zijne verzoeking, beproeft het geloof om te trachten de zwakke zijde daarvan voor zijne booze bedoelingen dienstbaar te maken. Met verzoeking, ingekleed op de sluwste wijze — was het dat de vorst der duisternis reeds Eva van ouds naderde om haar te verleiden het gebod van den Vader te overtreden. Voor de verzoeking bezweek ze, en al is het ook dat de gevolgen daarvan in plaats van vloek te brengen over het menschedom volgens de inzichten van het Evangelie in een zegen zijn verkeerd, dat neemt niet weg dat toch de oorspronkelijke bedoeling van Lucifer was, om de schoone schepping Gods te verwoesten. Verzoeking was het die tot den geduldigen en vromen Job kwam bij monde van zijne vrouw, wanneer zij hem raadde God te vloeken en dan te sterven, liever dan de zegenrijke maar bittere beproeving van Zijne hand langer te doorstaan. Weliswaar beschouwde Job de verzoeking als eene beproeving en weerde de aanslagen van den booze (in liefelijken vorm tot hem gekomen) af, maar de bedoeling bleef dezelfde. En verzoeking eindelijk was het die den Vorst des Levens noopte om veertig lange dagen voor het aangezicht van den Vader te vasten om weerstand te kunnen bieden aan de oogenschijnlijk zoo heerlijke voorspiegelingen van de macht der duisternis, die, hoe schoon ook van aanschijn, toch ten doel hadden om door gruwelijke verzoeking voor den satanmacht de schoonste triumpfen te bewerkstellingen. O was het hem gelukt om den leeuw uit den stam van Juda te doen struikelen, heel het verlossingsplan was alsdan in duigen gevallen en de macht der duisternis had victorie kunnen roepen. Betwijfelen wij de mogelijkheid daarvan? Goed, laten wij dat vertrouwen

hebben op de standvastigheid van den Zaligmaker, wat reeds voor eeuwen her, lang voor dat de aarde er was, aan hem geschonken werd door Zijn eigen Vader die hem kende als de standvastigste en meest volmaaktste Geest welke ooit de hemelorden had betreden, maar laat ons nimmer zeggen dat de mogelijkheid van een val van Jezus was uitgesloten omdat hij God was, want dan maken wij ons van het verlossingswerk eene verkeerde voorstelling en verlagen wij den persoon van Christus tot een willoos voorwerp in de handen van Zijnen Zender, wat in geen deele der waarheid getrouw is. Neen, niet tevergeefs was het dat Hij zich onderwierp om veertig dagen zich af te zonderen en al dezen tijd door te brengen in gebed en vasten. Niet tevergeefs was het dat Hij in latere dagen bloed en tranen zweette in den door het treurig drama geheiligden hof, alwaar Zijne borst de droeve klacht werd ontperst, „Mijn God, mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?” Niet tevergeefs was het dat alle krachten door den even genoemden hellevorst werden ingespannen om de overwinning te behalen. Geen enkele poging zou hij in het werk hebben gesteld, wanneer Jezus niet had kunnen vallen. Als dezelfde macht ons met zijne verzoeken omringt, dan komt hij niet onze sterke burchten innemen, maar zoekt daarentegen met angstvallige nauwkeurigheid naar de zwakste plekken, om aldaar zijnen aanval te wagen, reeds vooraf bijna zeker zijnde van de overwinning. Zoo ook met Christus. De verzoeking aan Hem besteed was zoo groot, dat zelfs Satan zich vergiste, maar deze vergissing kon alleen daar plaats grijpen wijl hij hier stuitte op eene kracht en eene wijsheid die zijne sluwheid en boos opzet overtrof.

Verzoeking. In welke vormen komt ze niet al. De beelden gebruikt bij ons opstelletje getiteld „Beproeving” kunnen ook hier dienen. De moeder die haar kind verloor, en daarover in begrijpelijke droefheid terneder zat, — zal er in het gemoed van deze moeder niet een toon weerklinken, om den last terneder te werpen, en den dienst op te zeggen aan Hem die haar zoo diep wondde. Zeker, onmiddellijk zal in het zoo wel toebereide hart de zaden van weerstand en rebellie worden gezaaid door hem die even als de Vader Zijne beschermengelen gebiedt, — Zijne demonen gelast, om het wild op te sporen en zoo mogelijk dit aan zijnen dienst te kluisteren. Daar fluistert de stemme, „zegen (vloek) God en sterf”. Waarom dient ge Hem langer? Waarlijk, is 't niet zot. Deze God, hoevele offers hebt ge Hem al reeds niet gebracht. Ge gaaft uw geld, uw goed, uwe huiselijke vrede, ge gaaft Hem alles, en zie nu eens hoe Hij u beloont. Zeg Hem den dienst op, en schaaft u onder mijne banier. Ik waarborg u

een vroolijk bestaan. Wel kan ik niet beschikken over leven en dood, en staat het niet in mijne macht om u te verzekeren dat ge niet zult sterven, — uwe voorouders zijn daarvoor te onwetend geweest, — maar ik beloof u een goed leven. Een onbezorgd leven. Ik waarborg u de vriendschap der wereld. Deze vriendschap is tastbaar. Uw God met Zijne offers is dat niet. Wie weet of Hij u straks niet even zoo zal beloonen dat Hij het hier doet. In welk opzicht is Hij Zijne belofte na gekomen? Beloofde Hij niet gezondheid, levensvreugde en alle schoone dingen die ge maar zoudt wenschen? En wat doet Hij nu? Hij ontrooft u het dierbaarste wat ge hebt, en dompelt u geheel noodeloos in droefenis en rouw. Waarom toch houdt ge u alsof ge Hem nog langer aankleefdet? Zie, uw hart is reeds in opstand tegen Hem. Ge zijt innerlijk reeds afgeweken van Zijn voorgewenden dienst. Breekt nu maar geheel met Hem. In stilte hebt ge het toch al gedaan. Waarom nog langer een masker gedragen. Werp het nog heden terneder en volgt mij. Zoo spreekt de demon. En gij?...

Ge waart nog jong. In het huis van uwe veelgeliefde moeder die ge waardeerde om hare strikte rechtvaardigheid en haar edelen vromen zin was een groot licht verschenen. Het Evangelie was daar gekomen. Op zekeren avond waren er een paar jongelieden geweest en hadden in gebroken taal en vreemde tongval eene Goddelijke boodschap verklaard. Diep waren deze woorden gevallen in het hart van uwe moeder en met stille overtuiging had ze een tijdlang vooruit gestaard. Tranen waren er neergedruppeld in haren schoot. Tranen niet van droefenis, maar van weelde en geluk, dat de vreugde haar was beschoren om op haar bejaarde leeftijd nog de hemelboodschap te mogen vernemen die daar ruischte over de aarde. Lang en moeilijk was weliswaar nog later de strijd geweest om over alles heen te stappen, en het hoofdschudden over het dwaze plan van hun familielid van hare nabestaanden te verdragen, maar toch, de roepstem des Heeren was te machtig geworden, en ze had zich vermengd met het volk wat slechts bestond uit de armen der aarde en de smalle gemeente. Eene getuigenis werd in haar gevestigd, en blijmoedig, trots alle vooroordeel en haar ten deel gevallen haat en verachting, ging ze haar weg. Te midden van alle moeiten en alle vernederingen was er haar echter één hoop gebleven. Die hoop was haar kind. Die hoop waart gij. Gij waart het die van haar die stille zachte geest had geërfd. Gij waart het die niet den spot met haar dreef, maar die getrouw, omdat moeder het goed vond, met haar toog, wanneer zij zich des Zondags afzonderde met het onaanzienlijke groepje, om te

midden van hen haar God te dienen en te loven. Eenmaal zoo dacht de moeder zal hij, mijn trots en mijne liefde, zal hij mijn steun zijn. Eenmaal zal ook hij geroepen worden om uit te gaan om aan anderen datzelfde Evangelie te verkondigen, wat ik zoolang hij nog jong is, hem zal leeren lief te hebben. Eenmaal . . . heerlijk vooruitzicht.

De jaren verliepen, en met de jaren ging ook uwe prille jeugd. Vrienden daagden op. Vrienden waarin gij lust begon te krijgen. Nette fatsoenlijke jongelui waren het. Moeder zag het weliswaar met komende zorg aan, maar toch ze vond het goed. Daar was ook zoo weinig verzet onder de jeugd der Kerk, en men kan nu eenmaal die jeugd niet spenen van alle genoegens. Maar toch, daar was een zekere angst in haar gemoed.

Die vrienden, ze voerden u af. Langzaam gingt ge gevoelen, dat het Evangelie, het was te rein, te goed voor uwen levenswandel. Ofschoon aanvankelijk als een seraf des lichts en als een engel die u slechts eene aangename verpoozing bracht, verschenen, het was de verzoeking, en, . . . ge boodt geen weerstand. Ge gingt met hen mede, met uwe vrienden. Ze brachten u in aanraking met de harteverlangens der jeugd. Ze deden u de eerste jonge liefde kennen, en het meisje uwer keuze, o het was een goed, het was een rein meisje, maar ternauwernood durfde ge bekennen dat uwe moeder, uwe veelgeliefde moeder, dat zij een . . . mormoon was. Neen, ge verzweegt het maar liever, en, waar ge genoodzaakt waart om het tóch te zeggen, daar haaldet ge als verontschuldiging aan, dat zij het wel was, maar . . . gij zelve in het allerminst niet.

Het eindresultaat van alle verzoeking. Eens zeide de vrome Veronika, de moeder van den geloofsheld der oude dagen Augustinus, — dat een kind van zóóveel gebeden als het hare, het kon niet voor den dienst des Heeren verloren gaan. Maar o gij jeugd van Zion, als ge wist hoeveel gebeden er dagelijks voor u ten hemel rezen, hoeveel tranen uwe moeders om u laten, ge zoudt u alleen ter wille van haar wapenen met ijzeren moed en volharding om alle verzoeking het hoofd te bieden.

Verzoeking! . . . Laat de beproeving des Heeren ons met wijze bedoelingen gezonden, voor ons nimmer ontaarden in een middel in de hand van ons aller vijand om ons in de verleiding te brengen ons zelve met eene eeuwige zaligheid in Gods Koninkrijk weg te werpen. Laat nimmer de banden dezer aarde hoe dierbaar ze ook mogen zijn voor ons oorzaak worden dat ze eene verzoeking op ons brengen die wij niet in staat zijn weerstand te bieden. Laten wij intijds hiervoor waken, en niet als het reeds te laat is.

„OMMEKEER”,
door E. W. ÖECSOR.

Het was de laatste der zomermaanden. Voor dagen lang had een aantal cowboys mijlen ver in den omtrek het land doorkruist in iedere richting om hunne kudde op te sporen. Hunne snelvoetige ponnies hadden hen gedragen door de diepe ravijnen heen, over de ruigbegroeide heuvelhellingen en over de breede met gras begroeide prairiën. Deze dagen hadden de sterkste mannen en de taaiste ponnies aan den tand gevoeld. Van voor dag en dauw tot duister toe waren de stijgbeugels niet los geweest, en soms had het werk zich zelfs tot ver in den nacht uitgestrekt. Nu echter was de kudde compleet. Liet men zijn blikken gaan over die vast opeengedrongen schare dan scheen het een levende zee van schuddende hoorns en wuivende staarten. Het loeien der koeien en het gebulk der kalveren scheen saam te vloeien tot één diepe verschrikkelijke toon, lang en steeds aangehouden, als het bruisen van een heftig bewogen zee.

Een cordon vormende om de kolossale kudde, zaten de cowboys in hunne zadels. De levende cirkel die zij vormden hield de kudde tezamen, terwijl de meest vertrouwde en bekwaamste van iedere boerderij in het midden reed tusschen de stootende hoorns, en hield de verschillende beesten van de onderscheidene eigenaren gescheiden, — en met de koeien de kalveren.

Ginds was de plaats waar ieder der beesten zijn brandmerk moest ontvangen. — Het was maar een ruw zaakje, gebouwd van palen in een ronde vorm van wellicht een paar hondérd voet in doorsnee. Rondom deze omheining waren de houtvuren waarin de brandijzers werden heet gemaakt. Rood gloeiend waren ze. In het midden van de ruimte was een zwaar en groot blok stevig en diep in den grond bevestigd. De einden der lasso's werden hier vast gemaakt.

Een jongen van omstreeks achttien dreef de kalveren alle van elkaar gescheiden in de brandplaats en niet zoodra waren ze binnen of de lasso's van uit de ervaren handen schoten door de lucht en bijna iedere worp geraakte om de pooten der bevroese kalveren, welke zonder verdere vorm van protest over den grond werden gesleurd om gebrand en gemerkt te worden. Als de gloeiende ijzers uit de brandende vuren werden gehaald en tegen de dijnen of de flanken der bulkende kalveren werden gedrukt, dan kon men den geur ruiken van brandend haar en schroeiend vleesch, en de teerhartige kon zich verbeelden bijna een menschelijk geschrei te hooren. Bij het algemeene brandmerk werd nog

gevoegd het bijzondere merk van den veehouder, namelijk een snee in het oor, of één oor halt afgesneden, of een stuk van den staart af, en dan werd het kalf los gelaten.

Heel de lange zomerdag duurde het werk en al dien tijd was het geloei en het geschrei te hooren. Als de schaduwen van den nacht zich begonnen te vertoonen in de valleien en de toppen der nabijzijnde bergen omhulden en nadat het ruwe avondmaal was genoten, geleverd door de wagen van den kok, — de berghut waar men anders vertoefde, was ver weg — als de ponnies los werden gelaten en de prairie ingingen om hun voedsel te zoeken, — de herders hielden alleen die bij zich welke met hen de wacht moesten houden gedurende den nacht, — dan strekte ieder zijn vermoeid lichaam uit op den kouden harden grond, en met hunne zadels voor hoofdpeluw en de blauwe met sterren bezaaide hemel voor een dekkleed, waren ze spoedig vermand door den slaapengel van den nacht.

De knaap van achttien, — Preston genaamd — weigerde om zich te begeven in het land der droomen. Moeder aarde was hard onder zijne vermoeide en teere leden. In zijne verbeelding kon zijn oog nog steeds die zee zien van stootende en bewegende hoorns, in zijne neusgaten kwam nog de lucht van brandend vleesch en zijne ooren hoorden nog het geschrei der kalveren. En dan leidde zijne verbeelding hem naar andere tooneelen waarvan hij getuige was geweest daar op die prairien.

Het scheen slechts enkele korte weken geleden dat een knaap van ongeveer zijn eigen leeftijd die in den vroegen ochtendstond hen had verlaten in den avond niet was teruggekeerd. Hij was een dergene geweest van de kleine groep die uit waren gegaan om den vermiste knaap op te zoeken. Hij had hem gevonden en het daarmede verbonden tooneel kwam weer levendig hem voor den geest. Hij dacht zich nogmaals den toestand in evenals hij toen had gedaan, hoe zijn kameraad vlug over de prairie was gereden welke overal bedekt was met hoog opgegroeid gras. In de vroege morgenzonneschijn schitterden millioenen van schitterende dauwdruppelen en wenschten den eenzamen indringer een goeden morgen, maar onder dat schitterende diamantveld was de aarde als 't ware gevuld met de allerverraderlijkste gaten.

In eene van dezen was zijne galopperende ponnie gevallen en had in den val zijn nek gebroken en meteen de voet van den knaap in den stijgbeugel terdege vastgeklemd. Hij kon nog de verschrikkelijke doodangst op zijn gelaat zien en met dat gelaat voor oogen en zooals gezegd, de aarde voor een bed en zijn zadel voor hoofdkussen viel hij eindelijk in slaap, en als hij sliep had hij twee droomen.

HOOFDSTUK II.

Het was een vroege morgen in het laatste van September. Juist als de zon verrees over de hooge toppen van de torenhooge bergen van de Rocky Mountains, kronkelende een trein zich slangsgewijze rond en tusschen de ruigbegroeide bergen en ten laatste komende van uit eene bergspleet, stopte in eene van de westelijke collegesteden. Een jonkman van ongeveer achttien stapte uit. Hij was gekomen van de berghutten en de reuk van de bergboerderij was nog aan hem. Hij wandelde den weg op naar de school op den heuvel. Hij zag naar het complex van gebouwen en daarna beschouwde hij ieder afzonderlijk, en dan... wandelde hij terug naar het station en toen de volgende trein opnieuw uit de bergpas verscheen, stapte hij in en ging heen.

HOOFDSTUK III.

Het was een kleine stad met een hoogeschool in de midden Oostelijke Staten waar hij eindelijk besloot te blijven. Aan den deken der school had hij zijne geschiedenis verteld, Drie jaar in de bergen en op de prairiën had hem een weinig roestig gemaakt maar hij had een goed fundament gelegd en met zijn sterk lichamelijk gestel en onbegrensde energie was hij zeker het goed te zullen maken. Eenig voorbereidend werk zoude natuurlijk noodig zijn, maar een gedeelte daarvan zou hij allicht in staat zijn in te halen gedurende zijn eerste studiejaar. Hij wist een weinig van een vreemde taal, maar dat telde niet voor zoo heel veel maar de deken gaf hem ten laatste een half punt. Hoewel slechts ter nauwernood, hem werd toch eindelijk eene kans gegeven om aldaar zijne opvoeding te voltooien.

Daarna op zoek om een kamer en kosthuis. Een dat hem een rustig tehuis bood, gezellig was en eveneens viel binnen het bereik van zijne financieele krachten. Het vinden van de plaats die hij wenschte was een groote en moeilijke taak. Die plaatsen die hij wel zou willen hebben waren meestal te hoog in prijs en die welke hij bij machte was te kunnen betalen, vielen niet in zijn smaak. Het zoeken hield iedere achtermiddag aan gedurende een week lang, en toen hij bijna ten einde raad was en van plan om het maar op te geven, deed een jong student in de godgeleerdheid, waarmede hij kennis had gemaakt, hem aan de hand dat zijne moeder allicht hem wel zou willen inburgeren. En het gebeurde zoo als hij zei, en de plaats aldaar viel ten zeerste in zijn smaak. Het was er huiselijk en aangenaam en het huis zelve werd van buiten beschut en opgevroolijkt door overhangende loover. In front en bezijden de beide kleine grintpaden was de laan welke naar de voordeur liep. Zacht en met groen gras begroeid zich slingerende om de huisdeur waren er tal van chrysanthemums uitgedost in hun schoonste bloei-gewaad. *(Wordt vervolgd.)*

ONTSLAGEN.

De volgende ouderlingen zijn eervol van hunne roepingen als zending ontslagen.

Lorenzo J. Shurtliff. Aangekomen den 8 September 1909, werkte hij tot 4 October 1911 in de Rotterdamsche Conferentie, vertrok van daar naar de Arnhemsche Conferentie, alwaar hij werkzaam was te Zutfen en Deventer, waarna hij op 10 April 1911 wederom werd overgeplaatst naar de Rotterdamsche Conferentie en wel om de leiding te nemen in Delft. Van daar ging gij over in de Engelsche zending op 4 Januari 1912, alwaar hij verbleef tot den datum van zijn ontslag.

Chas. R. Collings kwam aan op 24 October 1909 en bracht heel zijne zending door in de Luiksche Conferentie en wel hoofdzakelijk in de stad Brussel.

Roscoe W. Evans aangekomen 26 November 1909, werkte in onderscheidene plaatsen van de Amsterdamsche Conferentie tot 31 October 1911, als wanneer hij werd verplaatst naar de Conferentie te Arnhem en daar verbleef hij tot aan den datum van zijn ontslag.

Adrianus Bakker arriveerde te Rotterdam 24 October 1909 en werkte in de Rotterdamsche Conferentie tot 16 December 1910 als wanneer hij werd aangesteld om de leiding te nemen in de Utrechtsche Gemeente van de Amsterdamsche Conferentie. Later bekleedde hij de post van gemeente-president te Amsterdam, alwaar hij verbleef tot zijn ontslag.

Eerstgenoemde zending werd ontslagen op den 6den en de drie anderen op den 15den April.

OVERLEDEN.

V. D. WAARD. — Te Salt Lake City is op 16 Maart overleden Johannes v. d. Waard, zoontje van Jacob C. en Elizabeth v. d. Waard-Recourt. 't Kind was geboren op 19 Maart 1911.

INHOUD.

Redevoering	Blz. 129	Mijnering	Blz. 135
Het zinken van de Titanic	" 133	Verzoeking	" 137
Conferentie-Aankondiging	" 133	„Ommekeer”	" 141
Ons werk op de verjaardag der		Ontslagen	" 144
Kerk	" 134	Overleden	" 144

Uitgegeven door de NED.-BELG. ZENDING, Crooswijkschesingel 7 B.
Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der
Zending in Nederland en België.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, België fr. 4.50,
Buitenland f 2.50, Amerika \$ 1.00. — Per exemplaar 10 cent.